

Долас Душы

Яднанне ў любові

№ 4 (550)

Субота, 5 мая 2018 г.

Штотыднёвы хрысціянскі бюлетэнь

«ХРЫСЦІЯНСКАЕ ПАКЛІКАННЕ ПАШЫРАЕ ГАРЫЗОНТЫ ЖЫЦЦЯ»

«Няхай сустрэча стане гродзенскай "лабараторыяй" веры, у якой вы лепш пазнаеце Бога і сваё пакліканне. У ёй Касцёл прадстаўляе нам Марыю як прыклад для наследавання», – з такімі словамі звярнуўся да маладых людзей арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч 30 красавіка падчас III Сустрэчы каталіцкай моладзі Беларусі.

У межах агульнабеларускага моладзевага форуму, які праходзіў у Гродне пры парафіі Найсвяцейшага Адкупіцеля, Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі ўзначаліў святую Імшу.

Іерарх нагадаў у гаміліі, што восенню ў Ватыкане адбудзецца Сінод Біскупаў, прысвечаны моладзі. У сакавіку ў Ватыкане прайшла перадсінадальная сустрэча моладзі, у тым ліку з удзелам прадстаўніка Беларусі.

Каталіцкі Касцёл у Беларусі, адчуваючы пульс сусветнага Касцёла, таксама прысвяціў

гэты пастырскі год моладзі. Сёлетняя сустрэча беларускай моладзі распачалася напярэдадні прысвечанага Марыі месяца мая і завершыцца ў яго першы дзень. Таму лагічна, што яе дэвіз заклікае па прыкладу Марыі жыць у Божай ласцы.

«Шукаючы адказу на праблемы сучаснай моладзі, якая заблудзілася ў сучасным свеце, неабходна сказаць, што самай вялікай яе праблемай з'яўляецца крызіс веры, – адзначыў арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч. – Усё больш маладых людзей адмаўляецца ад веры і жыве так, як быццам Бог не існуе.

А калі яшчэ верыць, то верыць у такога бога, які павінен выконваць усе іх патрабаванні. Але такі бог не можа быць сапраўдным Богам».

Працяг на стар. 2

«ХРЫСЦІЯНСКАЕ ПАКЛІКАННЕ ПАШЫРАЕ ГАРЫЗОНТЫ ЖЫЦЦЯ»

Працяг. Пачатак на стар. 1

Нярэдка, дадаў іерарх, «вера маладых людзей носіць павярхоўны і традыцыйны характар, чаго не дастаткова для адказу на вельмі небяспечныя выклікі сучаснасці».

«Кожны з нас перажывае цяжкасці ў веры і спакусу нявер'я. Адначасова кожны з нас з дапамогаю Касцёла і Божай ласкі можа спазнаць узростанне ў веры і духоўнае ўдасканаленне, – звярнуў увагу Мітрапаліт. – Мы таксама павінны адчуваць сваю адказнасць за веру ў нашым наваколлі».

Неабходна бараніць сучасны свет ад праўленняў секулярызму, маральнага рэлятывізму і ліберальнага гуманізму. Свет неабходна бараніць ад сучасных Ірадаў, якія імкнуцца знішчыць веру, надзею і любоў».

«Наша заданне – прадставіць Касцёл як прытулак супраць выклікаў нашага часу, асабліва супраць дэхрысціянізацыі, маральнага неўцтва, прыватызацыі веры і спіхвання яе на перыферыю жыцця, а таксама тэндэнцыі жыць так, як быццам Бог не існуе. У такіх абставінах трэба паказаць, што Бог не памёр, не пайшоў у адпачынак ці на пенсію, але жыве і дзейнічае», – падкрэсліў іерарх.

Закранаючы праблему распазнавання паклікання, якая з'яўляецца яшчэ адной праблемай моладзі, арцыбіскуп заўважыў, што гаворка ідзе не толькі аб пакліканні да святарства і кансэкрыванага жыцця.

Гэтая справа больш шырокая, бо датычыць таксама паклікання да сямейнага жыцця.

«Бог кліча рознымі спосабамі. Праз іншых людзей, бацькоў, святароў і г.д. Ён прамаўляе праз розныя падзеі, у якіх мы павінны бачыць Божую волю. Асаблівым чынам Ён прамаўляе праз заўсёды жывое і дзейснае Божае слова, якое неабходна прыняць не толькі як гістарычную падзею, але і як актуальную», – дадаў Мітрапаліт.

Па словах іерарха, трэба памятаць, што «пакліканне нараджаецца з дармовай любові Бога». Таксама, нагадваючы пра пакліканне, «неабходна заўважыць, што Бог нікога не змушае, а толькі прапануе», паколькі «шануе свабоду выбару чалавека і чакае яго адказу».

Дасканалы ж прыклад свабоднага адказу Богу на Яго прапанову – Панна Марыя, якая «выказала сваю гатоўнасць у духу служэння свабодна выконваць Божую волю і стаць Маці Збаўцы».

Працяг на стар. 3

«ХРЫСЦІЯНСКАЕ ПАКЛІКАННЕ ПАШЫРАЕ ГАРЫЗОНТЫ ЖЫЦЦЯ»

Заканчэнне. Пачатак на стар. 1-2

«Пакліканне – гэта заклік Бога, які абдымае ўсё жыццё і нясе з сабой усведамленне абавязку і пачуцця атрыманай місіі. Яно вядзе да духоўнай дасканаласці, святасці і апостальства», – адзначыў арцыбіскуп Кандрусевіч.

Мітрапаліт дадаў, што хрысціянскае пакліканне «пашырае гарызонты нашага жыцця», таму хрысціянін, асабліва малады чалавек, «не павінен заставацца ў жыццёвай даліне і задвальняцца пасрэднасцю».

Іерарх нагадаў таксама пра вучэнне аб паўсюдным пакліканні да святасці, якое стала «вялікім адкрыццём Другога Ватыканскага Сабору». Гэтую ідэю развіў св. Ян Павел II, звяртае на яе ўвагу і папа Францішак.

«Пантыфік падкрэслівае, што мы становімся святымі, калі жывём евангельскімі бласлаўленнямі. Гэта галоўны шлях да святасці, таму што ён вядзе супраць плыні гэтага свету. Сама ж святасць дасягаецца шляхам простых жэстаў, якія здзяйсняюцца ў адносінах да людзей у штодзённым жыцці», – патлумачыў Мітрапаліт Тадэвуш Кандрусевіч.

«У нашу эпоху неабмежаванае імкненне да багацця і спажывецтва, а таксама пошук імгненнай прыемнасці звужае гарызонты жыцця і паслядоўна пазбаўляе надзеі, у выніку чаго шмат маладых людзей жыве без надзеі. У той жа час надзея на дасягненне святасці, якая актуалізуецца праз усведамленне асабістага паклікання, спрыяе інтэгральнаму развіццю чалавека», – адзначыў арцыпасыр.

Такім чынам, па словах іерарха, «пакліканне да хрысціянства адно, але ў ім існуюць розныя спосабы яго ажыццяўлення: святарства, кансэкраванае жыццё, сужэнства і г.д». Сутнасным жа з’яўляецца адказ Богу «Так» з падпарадкаваннем Яго волі.

Класічным прыкладам з’яўляецца малітва Езуса ў Гетсіманскім садзе перад крыжовай смерцю: Ён прасіў свайго Нябеснага Айца адхіліць келіх цярдзення, які Яго чакаў, але ў той жа час пагаджаўся з Божай воляй.

«Дарагая моладзь, давер сябе Марыі і следуй Яе прыкладу, а Бог учыніць вялікія справы табе і праз цябе ўсяму нашаму народу», – заклікаў арцыбіскуп удзельнікаў III Сустрэчы каталіцкай моладзі Беларусі.

*Паводле catholic.by
Фота Святланы Лабковіч*

У МІНСКУ АДЗНАЧЫЛІ 27-ГОДДЗЕ АДРАДЖЭННЯ СТРУКТУР КАТАЛІЦКАГА КАСЦЁЛА НА БЕЛАРУСІ

13 красавіка ў 27-ю гадавіну ўстанаўлення Мінска-Магілёўскай Мітраполіі і Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі ў мінскім архікатэдральным касцёле адбылася ўрачыстая св. Імша з удзелам іерархаў і ў прысутнасці канонікаў Мінскага катэдральнага капітула

Цэлебрацыю, якая стала выразам ўдзячнасці Богу за адраджэнне структур Каталіцкага Касцёла на Беларусі, узначаліў арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч, Мітрапаліт Мінска-Магілёўскі. У сваёй гаміліі іерарх нагадаў гісторыю стварэння Мітраполіі і архідыяцэзіі.

«За два гады пасля прызначэння першага пасля II сусветнай вайны біскупа для Беларусі ў 1989 г. у мясцовым Касцёле адбыліся значныя змены. Гэта было звязана з тымі фундаментальнымі зменамі, якія на вачах ператваралі грамадска-палітычнае жыццё тады яшчэ Саветаў Саюза», – зазначыў арцыбіскуп.

Ён звярнуў увагу на тое, як дакладна і апэратыўна святы Ян Павел II прачытаў знакі часу і ў 1991 г. у многіх рэспубліках СССР адрадзіў скасаваныя атэістычным рэжымам касцёльныя структуры. Дзень 13 красавіка стаў гістарычным для Беларусі, Расіі, Казахстана і іншых Сярэднеазіяцкіх рэспублік. У Расіі і Казахстане былі ўстаноўлены Апостальскія Адміністрацыі са сваімі біскупамі, а ў Беларусі, дзе тады пражывала другая па колькасці пасля Літвы супольнасць рыма-каталіцкіх вернікаў, – Мінска-Магілёўская Мітраполія, якая першапачаткова ўключала тры дыяцэзіі: Мінска-Магілёўскую архідыяцэзію, Гродзенскую і Пінскую дыяцэзіі.

Першым Мінска-Магілёўскім арцыбіскупам стаў тагачасны пробашч катэдральнага касцёла Унебаўзыха Найсвяцейшай Панны Марыі ў Пінску кс. прэлат Казімір Свёнтэк, які пазней быў менаваны кардыналам. Адначасова ён выконваў функцыі Апостальскага адміністратара Пінскай дыяцэзіі. Гродзенскім біскупам быў прызначаны пробашч парафіі Святога Духа ў Вільні кс. Аляксандр Кашкевіч. Крыху пазней, у 1999 г., была створана Віцебская дыяцэзія, у якую ўвайшлі парафіі Віцебскай вобласці.

«Такім чынам у фацімскі дзень 13 красавіка 1991 года быў закладзены падмурак для адраджэння Касцёла ў Беларусі пасля трох пакаленняў ганенняў», – з трымценнем у голасе падкрэсліў арцыбіскуп.

Ён з удзячнасцю ўзгадаў заслугі кардынала Казіміра Свёнтка, а таксама выказаў словы падзякі біскупу Антонію Дзям’янку, шматлікім святарам, кансэкраваным асобам і вернікам за ахвярную працу па адраджэнні і ўмацаванні душпастырства ў Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі.

«Бог дазваляе нам разам працягваць гэтую працу, і мы павінны належным чынам выкарыстаць дадзеныя нам Божым Провідам магчымасці», – сказаў арцыбіскуп Мітрапаліт.

Нагадваючы пра адраджэнне касцёльных структур, ён разам з тым падкрэсліў, што Касцёл – гэта Хрыстус, які жыве ў часы і прасторы. З дня Пяцідзясятніцы Касцёл распаўсюджваецца па ўсёй зямлі і такім чынам становіцца Паўсюдным. Ён не з’яўляецца вязнем палітычных, нацыянальных, расавых ці культурных межаў.

Гэты Паўсюдны Касцёл утвараюць партыкулярныя, або мясцовыя, Касцёлы, якімі з’яўляюцца дыяцэзіі – часткі Богага народа, даручанага пастырскай апецы біскупа і святароў. Партыкулярныя Касцёлы не з’яўляюцца нейкімі асобнымі Касцёламі: у іх дзейнічае адзіны, святы, паўсюдны і апостальскі Касцёл, як кажа каталіцкае веравучэнне. Таму партыкулярны Касцёл павінен заўсёды быць у цеснай лучнасці з Касцёлам Паўсюдным, каб мог выконваць даручаную яму місію быць паўсюдным сакрамэнтам збаўлення.

Арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч заклікаў сваіх бліжэйшых памочнікаў, прысутных на цэлебрацыі дапаможных біскупаў Юрыя Касабуцкага і Аляксандра Яшэўскага, усіх святароў і вернікаў маліцца за тое, каб чарговая гадавіна адраджэння структур Каталіцкага Касцёла дапамагла ўмацоўваць аднасць мясцовага Касцёла Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі з Паўсюдным Касцёлам.

14 красавіка ў 18.30 Радыё Марыя будзе трансляваць запіс святой Імшы з мінскага архікатэдральнага касцёла ў 27-ю гадавіну ўстанаўлення Мінска-Магілёўскай Мітраполіі і Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі.

Паводле catholic.by

«БУДЗЕМ СПРЫЯЦЬ ТАМУ, КАБ ЛЮДЗІ ПАЗНАВАЛІ БОГА»

19 красавіка ў мінскім касцёле Св. Сымона і Св. Алены адбылася пастырская сустрэча святароў і кансэкраваных асобаў Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі, якія служаць у Мінску і Мінскай вобласці. Лейтматывам сустрэчы стала ўсеагульнае пакліканне да святасці, чаму прысвечана апошняя апостальская адгартацыя папы Францішка Gaudete et exsultate

Малітоўную частку сустрэчы распачала малітва апоўдні Літургіі гадзінаў, пасля чаго адказны за пастаянную фармацыю духавенства архідыяцэзіі кс. пралат Андрэй Стэцкевіч у духоўным настаўленні зрабіў агляд апошняга дакумента папы Францішка – апостальскай адгартацыі Gaudete et exsultate («Радуйцеся і весяліцеся»).

Кс. Андрэй перадусім звярнуў увагу духавенства на неабходнасць вучыцца даваць, а не браць, а таксама быць не толькі прыладамі перадачы Божай ласкі, а самім чэрпаць з яе крыніцаў – святых сакрамэнтаў Касцёла, устаноўленых Езусам Хрыстом. Такі падыход да служэння дапаможа ўсім пакліканым да яго пазбегнуць старажытных, але ўсё яшчэ актуальных небяспекаў для веры, пра якія Святы Айцец гаворыць у адгартацыі: неапелагіянства і неагнастыцызму. На заканчэнне кс. пралат заклікаў усіх удзельнікаў сустрэчы уважліва чытаць апошні дакумент папы Францішка, пасля чаго адбылося выстаўленне і адарацыя Найсвяцейшага Сакрамэнту.

Цэлебрацыю св. Імшы, да якой далучыліся ўсе прысутныя святары і дапаможны біскуп Мін-

ска-Магілёўскай архідыяцэзіі Юрый Касабуцкі, узначаліў арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч.

У гаміліі, разважаючы над чытаннямі чацвярга Трэцяй велікоднай нядзелі, арцыпастыр адзначыў, што яны «вельмі ясна нагадваюць аб неабходнасці навяртання, веры і святасці і тых магчымасцях, якія Бог дае нам для гэтага».

У першым чытанні на гэты дзень гаворыцца, як Дух Божы прывёў апостала Філіпа да еўнуха каралевы эфіопаў, каб яго ахрысціць, і так сталася. У Евангеллі Езус кажа аб тым, што ніхто не можа прыйсці да Яго, калі не пакліча Нябесны Айцец.

«Вядомы нямецкі тэолаг Карл Ранэр кажа, што свабоднае вяртанне чалавека да Бога – гэта не што іншае, як адказ на Божую ласку і Яго заклік. Катэхізіс Каталіцкага Касцёла вучыць, што навяртанне – гэта найперш дзеянне Божай ласкі, якая вядзе нашы сэрцы да Бога. Бог дае нам моц усё распачаць нанова. Нам толькі неабходна выкарыстаць гэтую ласку», – сказаў арцыбіскуп Тадэвуш Кандрусевіч.

Працяг на стар. 6

«БУДЗЕМ СПРЫЯЦЬ ТАМУ, КАБ ЛЮДЗІ ПАЗНАВАЛІ БОГА»

Заканчэнне. Пачатак на стар. 5

«Такім чынам, навяртанне – гэта Божая ініцыятыва, якая, аднак, патрабуе нашага ўдзелу», – дадаў іерарх.

«Словы Езуса з сённяшняга Евангелля аб тым, што ніхто не можа прыйсці да Яго без паклікання Нябеснага Айца, таксама азначаюць веру. Нябесны Айцец заклікае нас верыць у Езуса і Ягоны Касцёл, – працягваў арцыбіскуп Кандрусевіч. – Вера – гэта ініцыятыва Бога, якая ажыццяўляецца найперш у сакрамэнтах хрысціянскай ініцыяцыі: хросце, канфірмацыі і Эўхарыстыі. Хрост робіць нас здольнымі прыняць усе іншыя сакрамэнты і Божую ласку».

Аднак, як заўважыў арцыбіскуп, наша вера не можа быць падобная да веры аднаго студэнта, які сказаў прафесару: «Я больш не магу верыць у Бога». Тады прафесар сказаў: «Можа, мне трэба павіншаваць вас з такім рашэннем?» «Што вы маеце на ўвазе?» – спытаў студэнт. «Тое, што ідэя Бога, якая ёсць у вашым розуме з’яўляецца скажонай, і таму вы павінны адмовіцца ад яе», – адказаў прафесар.

«Так ужо ёсць у жыцці, што часта тая, хто не верыць у Бога, не ведаюць сапраўднага Бога, якога абвясчае Езус, – дадаў Тадэвуш Кандрусевіч. – Іх Бог – гэта проста прадукт іх уласнага ўяўлення, які прадстаўляе скажоны вобраз Бога. Калі мы хочам адкрыць сапраўднага Бога, то павінны звярнуцца да Езуса. Ён уяўляе Бога з чалавечым тварам і сэрцам».

Як падкрэсліў іерарх, словы Езуса, што да Яго прыходзіць толькі пакліканы Ягоным Айцом, азначаюць таксама заклік да святасці. «Езус кажа, што мы пакліканы да святасці не

з-за таго, што маем нейкія асаблівыя якасці, што больш папулярныя ці разумныя. Мы пакліканы да святасці, бо ўсё, што маем, паходзіць ад Бога. Ён адзіны з’яўляецца крыніцай святасці, да якой наблізіцца мы пакліканы. Мы створаны па вобразу і падабенству Божаю і павінны такімі быць, а гэта азначае – павінны быць святымі», – патлумачыў арцыбіскуп.

Рэвалюцыйным, па словах арцыпастыра, стала вучэнне Другога Ватыканскага Сабору аб паўсюднасці паклікання да святасці. «Святасць – не толькі для духоўных асобаў, але і для простых людзей», – адзначыў іерарх і нагадаў, што вучэнне Сабору далей развівалі Пантыфікі Ян Павел II і Бэнэдыкт XVI.

Асабліва на гэта звярнуў увагу папа Францішак у апошняй Апостальскай адгартацыі «Gaudete et Exsultate» («Радуйцеся і весяліцеся»). «Ён падкрэслівае праўду аб тым, што святы таксама мог быць грэшнікам, але знайшоў шлях да Бога. Нездарма кажуць, што святыя маюць мінулае, а грэшнікі – будучыню», – сказаў арцыбіскуп Кандрусевіч.

«Дарагія святары і кансэкраваныя асобы, Бог даверыў нам духоўнае кіраванне людзьмі, – звярнуўся іерарх да ўдзельнікаў пастырскай сустрэчы. – І ад таго, як мы будзем выконваць наш абавязак, залежыць, ці навучым людзей практыцы вяртання да Бога, веры ў Яго і імкнення да святасці».

Арцыбіскуп Кандрусевіч нагадаў, што падчас Сусветных дзён моладзі ў Юбілейным 2000 годзе св. Ян Павел II звярнуўся да маладых людзей з заклікам: «Не бойцеся быць святымі XXI стагоддзя». «Няхай наша пастырская актыўнасць спрыяе таму, каб людзі пазнавалі Бога і вярталіся да Яго з мэтай паглыбляць нашу веру і імкнуцца да святасці», – пажадаў іерарх.

Падчас арганізацыйнай часткі сустрэчы была звернута ўвага на нявырашаную да гэтага часу праблему служэння ў архідыяцэзіі святароў і кансэкраваных асобаў з-за мяжы, без чаго на сённяшні дзень немагчыма забяспечыць нармальнае душпастырства ў мясцовым Касцёле. Аб вырашэнні гэтай вострай і надзённай праблемы арцыбіскуп заклікаў усіх удзельнікаў сустрэчы маліцца, каб Бог сваёю моцаю дапамог пераадолець усе перашкоды на шляху абвясчэння Евангелля на нашай зямлі.

*кс. Кірыл Бардонаў
Паводле catholic.by*

У ЧЫРВОНЫМ КАСЦЁЛЕ ПРЭЗЕНТАВАЛІ ФОТААЛЬБОМ, ПРЫСВЕЧАНЫ АДНОЙ З НАЙПРЫГАЖЭЙШЫХ СВЯТЫНЯЎ БЕЛАРУСІ

18 красавіка ў мінскім касцёле св. Сымона і св. Алены адбылася прэзентацыя фотаальбома «Містэрыі Гервятаў» – плёну высокапрафесійнага супрацоўніцтва майстра фатаграфічнага мастацтва Валерыя Вядрэнькі і майстроў паліграфічнай справы з выдавецтва «Тэхналогія», у якім убачыла свет шыкоўнае выданне

Аўтар прысвяціў свой фотаальбом памяці шматгадовага пробашча касцёла Найсвяцейшай Тройцы ў Гервятах кс. Леаніда Несцюка, які адышоў у вечнасць 24 сакавіка мінулага года.

На пачатку мерапрыемства была паказана стужка Валерыя Вядрэнькі «Пілігрымка ў Стары Свет», у якую ўвайшлі працы, зробленыя фотамастаком у розныя гады ў Беларусі і Еўропе. «Прапаную вам іх для прагляду, каб вы змаглі занурыцца ў той свет, які мне вельмі блізкі», – запрасіў аўтар.

Наступная дэманстрацыя фотафільму «Апосталы Гервятаў» сваёй вобразнасцю яшчэ больш яскрава перадала атмасферу прысутнасці Боскага ў прыгажосці.

Мятэчка Гервяты, што на беларуска-літоўскім памежжы, нездарма называюць «маленькай Швейцарыяй».

Касцёл, пабудаваны ў пачатку ХХ ст., з’яўляецца не толькі выдатным увасабленнем неагатычнага стылю, але і сімвалам духоўнага натхнення. Сваёй узнёслай прыгажосцю ён вабіць шматлікіх вандроўнікаў, мастакоў, пілігрымаў з розных частак Беларусі і з замежжа.

«Колькі б разоў я ні наведваў Гервяты, я нязменна напаўняюся пачуццём гонару за прыгажосць і высакароднасць, за высокі ўзор стылю, за дасканалы вобраз увасобленай веры», – дзеліцца сваім унутраным успрыманнем фотамастак.

Альбом «Містэрыі Гервятаў» падзелены на чатыры часткі і адлюстроўвае не толькі рэканструкцыю касцёла, яго вонкавы выгляд і інтэр’ер, але таксама гісторыю парафіяльнай супольнасці, тых людзей, якія выратавалі гэтую святыню, калі надыхоў час яе аднаўлення. Тэкст альбома падрыхтаваны на беларускай, рускай і англійскай мовах.

Прэзентаванае выданне для тых, хто на свае вочы пакуль не бачыў гервяцкага касцёла, а таксама для тых, хто ўжо меў такую магчымасць, пакажа гэты каменны цуд з нечаканага боку: не з такога, з якога многія прызвычаліся бачыць яго на паштоўках.

Альбом «Містэрыі Гервятаў» – гэта адначасова фоталетапіс і мастацкая галерэя.

Ён будзе цікавым як парафіянам касцёла Найсвяцейшай Тройцы, мясцовым жыхарам, якія добра ведаюць гэтыя мясціны, так і ўсім людзям, якія цікавяцца архітэктурай і мастацтвам роднага краю.

Сярод ганаровых гасцей на прэзентацыі ў Чырвоным касцёле прысутнічалі рэдактар выдавецтва «Тэхналогія» Зміцер Санько, фотамастак і літаратар Георгій Ліхтаровіч, паэт і перакладчык Алесь Разанаў, мастацтвазнаўца Таццяна Гаранская. Пробашч парафіі Св. Сымона і св. Алены кс. канонік Уладзіслаў Завальнюк як гасцінны гаспадар зрабіў аўтару фотаальбома сімвалічны падарунак: выяву касцёла Найсвяцейшай Тройцы ў промнях сонца.

*Тэкст і фота Віктара Ведзеня
Паводле catholic.by*

МАЛІЦЦА ЎСІМ САБОЮ

Малітва заключаецца ў стварэнні з Панам Богам адносінаў, якія падтрымліваюцца любоўю. Якім чынам я магу стварыць адносіны з Богам? Праз усе мае дзеянні

Існуюць тры полі дзейнасці, тры жыцці: фізічнае жыццё, інтэлектуальнае жыццё і духоўнае, звышнатуральнае. Якім чынам мне ісці да Бога? Пры дапамозе гэтых трох палёў дзейнасці, бо нічога нельга выключыць, – пайду да Яго як уся асоба.

– Маю фізічнае жыццё. Выкарыстаю маё цела для пошуку Бога: знешняя пастава станецца паставай малітвы перад Богам. Прымаючы яе, маё цела моліцца, а праз яго таксама і душа пачынае маліцца, цягнуцца да Бога.

– Маю таксама інтэлектуальнае жыццё. Думаю пра Бога. Разважаю пра адну з евангельскіх сцэнаў, падштурхоўваю да дзеяння маё ўяўленне і інтэлект. Мая воля падтрымлівае іх дзейнасць, таму што хоча шукаць Бога.

– Маю трэцяе жыццё – духоўнае, маю Божую ласку. Гэтае звышнатуральнае жыццё не залежыць ад натуральнага жыцця. Яно з’яўляецца ўдзелам у Божым жыцці, здольнасцю любіць Бога так, як Ён сябе любіць.

Мастацтва малітвы – сінтэз гэтых трох дзеянняў, трох узроўняў жыцця. Кожнае з іх мае ўласціваю яму ролю, месца і вартасць, каб дапамагачь верніку дасягнуць Бога рэчаісным і дзейным чынам. Уся мая істота звяртаецца да Бога, мае тры жыцці развіваюць сваю дзейнасць у шуканні Бога.

Маліцца, спаткаць Бога – вось прагненне сапраўднага хрысціяніна. Малітва менавіта і ёсць гэтаю поўнаю любові сустрэчаю Бога і чалавека. Аднак, молячыся, ён мае пэўныя цяжкасці. Напрыклад, скажа: «Не ўмею маліцца...» Хто ж з нас хоць аднойчы так не сказаў?

«Ты, калі молішся, увайдзі ў пакой свой, зачыніўшы дзверы...» Што гэта значыць? Малітва патрабуе адпаведнага месца і часу. А мы, гэта праўда, вельмі занятыя, разарваныя з усіх бакоў.

Трэба спачатку знайсці час на малітву. Добры Бог мае права мець крыху часу ў нашым жыцці! Яму трэба, каб мы займаліся Ім, каб мелі штораз большае ўсведамленне звышпрыроднай рэчаіснасці, усведамленне Яго прысутнасці. Маём тэрміновыя справы? Але найбольш тэрміновай справай з’яўляецца менавіта гэтая: прысвяціць Богу час! Не маленькую хвілінку, не час ад часу, але час рэгулярны, штодзённы. Каб маліцца, неабходна таксама знайсці адпаведнае месца: касцёл або капліцу з Найсвяцейшым Сакрамэнтам, спакойныя краявіды, абразік і г.д. Зачыні дзверы... зачыні іх ад гоману, неспакою, турботаў. Як жа часта можна ўбачыць, што людзі марнуюць час, больш за тое, робяць яго грахоўным, калі сядзяць на лавачках каля пад’ездаў, у вокнах або пры тэлефоне і асу-

джаюць, абмяркоўваюць іншых людзей, родных, суседзяў... А можна ж было гэты час выкарыстаць на малітву за тых жа людзей, якіх яны так любяць асуджаць, выкарыстаць на чытанне Святога Пісання, духоўнай літаратуры, на добрыя ўчынкі... Так! Трэба хацець знайсці час, знайсці месца; трэба зразумець, наколькі гэта патрэбна нашай душы.

«Маліся да Айца твайго, які ў таемнасці» (Мц 6, 6). Бог з’яўляецца маім Айцом; прыходжу да Яго з даверам, маючы ўпэўненасць, што Ён тут ёсць, што Ён мяне чакае. Але найперш трэба, каб я прыйшоў, каб зрабіў крок.

Пастава цела таксама вельмі істотная падчас малітвы, бо маё фізічнае цела прымае ў ёй удзел. У Евангеллі мы бачым прыклады пракажонага, невідучага, якія, аздараўленыя Езусам, кланяюцца Яму: малітва ўдзячнасці перадаецца тут праз паставу цела.

Я запрошаны да спаткання ў блізкасці сэрца. У гэтым фрагменце Езус навучае вуснай малітве, але перасцерагае: «Калі моліцеся, не гаварыце шмат, як язычнікі, бо яны думаюць, што ў мнагаслоўі сваім будуць пачутыя. Не будзьце ж падобнымі да іх, бо ведае Айцец ваш, у чым вы маеце патрэбу, раней, чым вы папросіце ў Яго. Таму вы так моліцеся: Ойча наш...» (Мц 6, 6–9).

Вусная малітва, чытаная або спяваная, мае вялікую вартасць, калі яна з’яўляецца позіркам, рыўком да Бога. Мая думка звяртаецца да Яго. Малітва можа быць разважаннем над Божым словам: ціхім чытаннем, якому спадарожнічае праца ўяўлення, разважанне; уяўляю сабе нейкую сцэну з Евангелля, задумваюся над канкрэтным словам Езуса. Гэтае намаганне або пастава цела яшчэ не з’яўляюцца малітвай, але кіруюць мяне да Божай прысутнасці і становяцца сапраўдным спатканнем, камуніяй з Богам.

Маю таксама трэцяе, атрыманае ад Бога жыццё праз ласку хросту: Божае жыццё, удзел у жыцці самога Бога, які прышчэплены ў маю чалавечнасць і робіць мяне здольным увайсці ў блізкае адносіны з Ім. Мастацтва малітвы – сінтэз гэтых трох непадзельных узроўняў жыцця: фізічнага, інтэлектуальнага, звышнатуральнага. Іду да Бога ўсім сваім быццём, усімі ўзроўнямі майго жыцця.

Заданне кожнага – знайсці тое, што яму неабходна, што дапаможа засяродзіцца. Усе гэтыя сродкі – пастава і жэсты цела, духоўнае чытанне, медытацыя – добрыя, калі яны дзейнічаюць як свайго роду трамплін, што дапамагае нашай дзіцячай любові ўзнесціся да любячага Айца ў небе.

*а. Юрый Кулай OCD
Паводле Ave Maria*

ІМЯ І ЗНАК КРЫЖА – ВЫРАЗЫ ХРЫСЦІЯНСКАЙ ТОЕСНАСЦІ АХРЫШЧАНЫХ

Падчас агульнай аўдыенцыі на плошчы Святога Пятра ў Рыме папа Францішак працягнуў распачаты ім у мінулую сераду цыкл катэхезаў пра хрост.

Не толькі пачуць, але і на свае вочы ўбачыць Святога Айца мелі магчымасць выкладчыкі і каля 20 студэнтаў Міждыяцэзіяльнай вышэйшай духоўнай семінарыі імя св. Тамаша Аквінскага з Пінска

Пастыр Паўсюднага Касцёла засяродзіўся на значэнні імені, якое прымаецца падчас хросту, і знаку крыжа як выразам хрысціянскай тоеснасці. Ён нагадаў, што прыняцце хросту дае пачатак духоўнай дынаміцы, якая пранізвае ўсё жыццё ахрышчаных. Гаворка ідзе пра распачацце працэсу, што дазваляе жыць у аднасці з Хрыстом у Касцёле.

«Такім чынам, зварот да крыніцы хрысціянскага жыцця вядзе нас да лепшага разумення дару, які мы атрымалі ў дзень нашага хросту, і аднаўлення намаганняў адпавядаць яму ў тым стане, у якім знаходзімся сёння», – падкрэсліў Папа.

Святы Айцец нагадаў, што на самым пачатку абраду прамаўляецца імя кандыдата да хросту, якое ўказвае на тоеснасць чалавека.

«Бог кожнага кліча па імені, любячы асабіста нас, з нашай канкрэтнай гісторыяй. Хрост распальвае асабістае пакліканне да жыцця па-хрысціянску, якое будзе развівацца на працягу ўсяго жыцця. Гэта прадугледжвае асабісты, а не пазычаны паводле прынцыпу „скапіраваць і ўстаўць“ адказ.

Насамрэч, хрысціянскае жыццё выткана з серыі пакліканняў і адказаў: Бог не перастае прамаўляць наша імя на працягу гадоў, робячы так, каб тысячай спосабаў прагучала Яго пакліканне да нашага прыпадабнення да Яго Сына Езуса. Таму імя – важнае!

Бацькі думаюць, якое імя даць дзіцяці, яшчэ да яго нараджэння: таксама і гэта з’яўляецца часткай чакання дзіцяці, якое ва ўласным імені

будзе мець сваю выключную тоеснасць, у тым ліку адносна хрысціянскага жыцця, спалучанага з Богам», – сказаў Папа.

Пры гэтым ён заўважыў, што дар веры заўсёды паходзіць з вышыні. Яго немагчыма купіць, але аб ім можна прасіць. У сваю чаргу, выклікаць і абудзіць шчырую веру ў адказ на Евангелле дапамагае фармацыя катэхуменаў і падрыхтоўка бацькоў, а таксама слуханне Божых словаў падчас самога абраду хросту.

«Калі дарослыя катэхумены самі выказваюць жаданне прыняць хрост як дар ад Касцёла, то дзяцей прадстаўляюць бацькі і хросныя. Дыялог з імі дазваляе ім выразіць жаданне таго, каб іх немаўля атрымала хрост, а Касцёлу – намер удзяліць яго. Выразам усяго гэтага з’яўляецца знак крыжа, які цэлебрант і бацькі робяць на чале дзіцяці.

Знак крыжа азначае пячатку Хрыста на тым, хто будзе Яму належаць, і ласку адкуплення, якую Хрыстус здабыў для нас праз свой крыж», – зазначыў папа Францішак, спасылаючыся на Катэхізіс Каталіцкага Касцёла.

Працягваючы гэтую думку, ён сказаў, што крыж – гэта адметная рыса хрысціянаў: нашыя размовы, думкі, позіркы, учынкi знаходзяцца пад знакам крыжа, які азначае любоў Езуса ажно да канца. «Мы становімся хрысціянамі настолькі, наколькі крыж адціскаецца на нас як „пасхальны“ знак, указваючы, у тым ліку знешне, хрысціянскі спосаб адносінаў да жыцця.

Пазначаючы сябе знакам крыжа, калі прачынаемся, перад ежай, перад абліччам небяспекі, у якасці абароны ад зла, вечарам, перад сном, мы кажам самім сабе і іншым, каму прыналежым, чымі хочам быць. Таму вельмі важна навучыць дзяцей добра рабіць знак крыжа.

І так, як робім яго, уваходзячы ў касцёл, можам рабіць таксама дома, захоўваючы ў маленькім начынні крыху благаслаўлёнай вады – некаторыя сям’і так робяць, – такім чынам, кожны раз, калі ўваходзім ці выходзім, робячы знак крыжа з гэтай вадой, мы нагадваем сабе, што былі ахрышчаныя», – падкрэсліў Пантыфік.

*Паводле Беларускай рэдакцыі
Ватыканскага радыё*

ПАПА ФРАНЦІШАК: ХРОСТ – ГЭТА НЕ МАГІЧНАЯ ФОРМУЛА, А ДАР СВЯТОГА ДУХА

Падчас агульнай аўдыенцыі, якая 25 красавіка прайшла на ватыканскай плошчы Святога Пятра, Святы Айцец, працягваючы катэхезы на тэму сакрамэнту хросту, сцвердзіў, што Касцёл заўсёды падтрымлівае сваіх дзяцей, дапамагаючы ім перамагаць спакусы моцай Хрыстовай Пасхі

На пачатку катэхезы Пантыфік заўважыў, што менавіта Евангелле асвятчае кандыдатаў да сакрамэнту і абуджае ў іх прывязанасць да веры. Вера, у сваю чаргу, – гэта адданне сябе Езусу, якога мы прызнаем «крыніцай вады <...>, што цячэ ў жыццё вечнае» (пар. Ян 4, 14), «святлом свету» (пар. Ян 9, 5), «уваскрасеннем і жыццём» (пар. Ян 11, 25).

«Навучаныя слуханнем Езуса, Яго настаўленнямі і Яго справамі, катэхумены перажываюць досвед самарытанскай жанчыны, якая прагнула жывой вады, досвед сляпога ад нараджэння, які адкрывае вочы для святла, досвед Лазара, які выходзіць з магілы.

Евангелле нясе ў сабе сілу перамены для тых, хто прымае яго з верай, вырываючы іх з улады злога, каб навучыліся служыць Пану з радасцю і абноўленым жыццём», – сказаў Святы Айцец.

Папа Францішак заўважыў, што катэхумены набліжаюцца да хрысціянскай крыніцы не самі па сабе, а ў суправаджэнні малітвы ўсяго Касцёла, пра што нагадвае літанія да Усіх святых, якая папярэдняе малітве-экзарцызму і намашчэнню алеем катэхуменаў.

Паводле Святога Айца, гэтыя жэсты запэўніваюць асоб, якія рыхтуюцца «нарадзіцца нанова як Божыя дзеці, што малітва Касцёла іх падтрымлівае ў барацьбе са злом, суправаджае на шляху добра, дапамагае ім вырвацца з моцы граху, каб прайсці ў Валадарства Божай ласкі».

Пантыфік заўважыў, што хрост – гэта не магічная формула, а дар Святога Духа, які робіць тых, хто яго прымае, здольнымі «змагацца супраць духа зла» і рабіць гэта з верай у тое, што «Бог паслаў у свет свайго Сына, каб знішчыць уладу сатаны і перанесці чалавека з цемры ў сваё Валадарства нязгаснага святла».

Святы Айцец звярнуў увагу на тое, што, акрамя малітвы, перад самім абрадам хросту грудзі катэхуменаў намашчаюцца алеем на знак атрымання запалу для вырачэння д’ябла і граху.

«З прычыны таго, што алей здольны пранікаць у тканкі, прыносячы карысць, старажытныя барцы мелі звычай намашчэння цела, каб танаваць мускулы і з большай лёгкасцю вырывацца з захопаў праціўніка. У кантэксце гэтай сімволікі хрысціяне першых стагоддзяў прынялі звычай намашчэння цела кандыдатаў да хросту алеем, які быў благаслаўлены біскупам, каб адзначыць праз гэты „знак збаўлення“, што моц Хрыста Збаўцы ўмацоўвае для барацьбы супраць зла і перамогі над ім», – падкрэсліў Пантыфік.

Папа заўважыў, што змагацца з д’яблам, пазбягаць яго падманаў, аднаўляць сілы пасля знясільваючай барацьбы бывае цяжка, але трэба ведаць, што ўсё хрысціянскае жыццё – гэта змаганне.

«Мы павінны таксама ведаць, што не з’яўляемся самотнымі, што Маці Касцёл моліцца, каб яго дзеці, адроджаныя ў хросце, не паддаваліся спакусам злога, а перамагалі іх моцай Хрыстовай Пасхі.

Умацаваныя Уваскрослым Панам, які перамог князя гэтага свету (пар. Ян 12, 31), таксама і мы можам паўтараць з верай апостала Паўла: „Усё магу ў тым, хто мяне ўзмацняе“ (пар. Флп 4, 13). Мы ўсе можам перамагчы, перамагчы ўсё, але сілай, якая паходзіць ад Езуса», – запэўніў Пантыфік.

На заканчэнне агульнай аўдыенцыі папа Францішак нагадаў, што 25 красавіка ў Каталіцкім Касцёле адзначаецца ўспамін св. Марка, евангеліста. Па традыцыі, вітаючы моладзь, хворых і маладых сужонкаў, ён пажадаў, каб заступніцтва гэтага святога падтрымлівала іх на шляху веры і дазволіла стаць уважлівымі слухачамі і прапаведнікамі Евангелля Хрыста, даючы сведчанне аб ім уласным жыццём.

*Паводле Беларускай рэдакцыі
Ватыканскага радыё*

**З радасцю паведамляем, што за апошні час
Сакрамант Хросту атрымалі:**

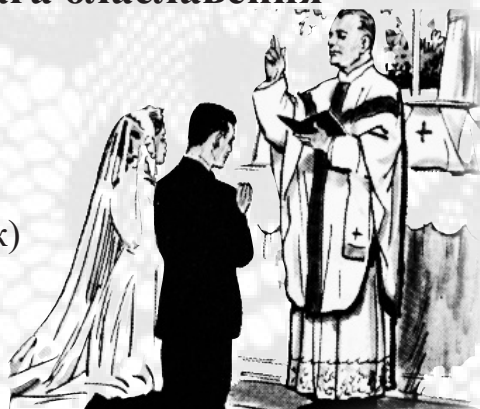
Лідзія-Марыя Клімовіч,
дачка Максіма і Яўгеніі
Віталій Сайнук, сын Валерыя і Ліліі
Марк Круглік, сын Антона і Вікторыі
Дзіяна-Марыя Аляшэвіч,
дачка Аляксандра і Алены
Вікторыя Доўнар, дачка Антона і Таццяны
Уладзіслаў Бязушко,
сын Сяргея і Аляксандры
Роберт-Міхаіл Лапо,
сын Уладзіміра і Людмілы
Стэфанія-Марыя Грышан,
дачка Яўгенія і Анны
Аляксандра-Агнія Банкарова,
дачка Уладыслава і Анастасіі
Ягор Гражынскі,
сын Сяргея і Маргарыты
Цімафей Журомскі,
сын Уладзіслава і Алены
Кіра Пупко, дачка Алега і Жанны
Раман Пасенка,
сын Аляксандра і Анастасіі
Данііл Астралецкі,
сын Паўла і Элеаноры
Софія Бойка, дачка Аляксандра і Юліі
Цімур-Уладзіслаў Паўліашвілі,
сын Зураба-Мікалая і Вольгі
Юліяна-Феліцыя Осінава,
дачка Сяргея і Кацярыны
Марк Міхалоўскі, сын Сяргея і Іны
Міхаіл Рапановіч,
сын Аляксандра і Кацярыны
Паліна-Марыя Сцефановіч,
сын Андрэя і Вольгі

Данііл Васіленка,
сын Канстанціна і Алы
Цімафей Краўцоў, сын Іллі і Святланы
Марыя Жук, дачка Аляксандра і Алены
Стэфан Таранух, сын Дзяніса і Міланіі
Цімафей Акуневіч,
сын Аляксандра і Ганны
Віялета Доўнар, дачка Дзмітрыя і Юліі
Мірон Васілёнак, сын Юрыя і Вольгі
Вераніка-Анна Часнок,
дачка Андрэя і Наталлі
Цімафей Шкутко,
сын Дзмітрыя і Аксаны
Руслан-Ян Алхасаў, сын Арцёма і Алены
Марк Сярко, сын Сяргея і Юліі
Данііл Шульвінскі,
сын Вячаслава і Алены
Ніколь Лямбовіч,
дачка Яраслава і Лізаветы
Эрык Шылін, сын Руслана і Юліі
Марк Шэўчык, сын Пятра і Кацярыны
Вераніка Ліпніцкая, дачка Юрыя і Іны
Давід Усціновіч, сын Яўгена і Святланы
Маргарыта Паўлоўская,
дачка Андрэя і Ірыны
Канстанцін Фролкаў,
сын Дзмітрыя і Анастасіі
Кіра Паталей, дачка Вадзіма і Ірыны
Стэфанія Панкевіч,
дачка Паўла і Анжэлы
Ілья Кавальчук, сын Кірыла і Алісы
Аляксандр Цэлюк, сын Віталія і Анастасіі
Аляксандра Краўчанка,
дачка Яўгенія і Анастасіі

ВІНШУЕМ МАЛАДЫХ

**Давяраем добраму Богу сужэнскае жыццё маладых людзей,
якія вырашылі быць заўсёды разам,
і просім для іх асаблівага Божага блаславення**

Рамана Хаўранкова і Таццяну Хаўранкову
Максіма Алейніка і Аліну Алейнік (Гайдукевіч)
Ігара Федарынчыка і Алену Федарынчык (Бурак)

7 мая Панядзелак	8 мая Аўторак	9 мая Серада	10 мая Чацвер	11 мая Пятніца	12 мая Субота	13 мая Нядзеля
7.00 – *	7.00 – *	7.00 – *	7.00 – †	7.00 – †	8.00 – †	7.00 – *
9.00 – †PL	9.00 – †PL	9.00 – †PL	9.00 – †PL	9.00 – *PL	9.00 – *PL	9.00 – *
12.00 – †	12.00 – †	12.00 – †	12.00 – †	11.00 – †	12.00 – †	11.00 – S
15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	15.00 – Вяч	13.00 – *	15.00 – Вяч	13.00 – *PL
17.00 – *	17.00 – †	17.00 – †	17.00 – *	15.00 – Вяч	17.00 – †	15.00 – ††
19.00 – †	19.00 – *	19.00 – *	19.00 – †	17.00 – †скл.	19.00 – †	15.00 – Вяч PL
				19.00 – *		17.00 – *
						19.00 – *
						21.00 – *

* – Святая Імша ў інтэнцыі аб здароўі, Божым
блаславенстве, апецы Маці Божай

† – Святая Імша ў інтэнцыі памерлых

скл – Святая Імша складковая; мл – Святая Імша для моладзі;

S – Summa – Святая Імша ў інтэнцыі парафіі

PL – Святая Імша на польскай мове

Вяч – Вячыстая Святая Імша за чыстцовыя душы

слых – Святая Імша для глуханнямых

Вячыстая Адарацыя Найсвяцейшага Сакраманту – у капліцы Маці Божай Будслаўскай

15.00 – Вячыстая Святая Імша ля алтара Божай Міласэрнасці ў інтэнцыі памерлых

16 красавіка – Урачыстасць Змёртвыхпаўстання Пана

АНОНСЫ

КАРМЭЛІТЫ БОСЫЯ ЗАПРАШАЮЦЬ НА РЭКАЛЕКЦЫІ Ў МЯДЗЕЛ

Кармэліты босыя запрашаюць на час духоўнага аднаўлення ў духу святой Тэрэзы ад Езуса (Авільскай), святога Яна ад Крыжа, святой Тэрэзы ад Дзіцяткі Езуса і іншых святых кармэліцкага ордэна.

План рэкалекцый на 2018 год:

8–10 чэрвеня – «Спецыфіка кармэліцкай малітвы», а. Андрэй Авен OCD

24–26 жніўня – «Малітва як падрыхтоўка да сакраманту пакаяння», а. Юрый Кулай OCD

24–28 верасня – «Роля Духа Святога ў духоўным жыцці і служэнні святара», а. Казімір Мараўскі OCD (для святароў)

14–16 снежня – «У садзе св. Тэрэзы ад Езуса – шлях духоўнага жыцця», а. Сяргей Трысцень OCD

Упершыню рэкалекцыі пройдуць у новым манаскім доме кармэлітаў у Мядзелі.

Па пытаннях запісу звяртацца:
тэл.: 8 (01797) 229 00, 8 029 557 69 12

а. Генрых Валэйка OCD

Паводле Catholic.by

